

ԲԱՆԱՍԻՐ ԱԿԱՆՔ

ԲԱՆԱՍԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԵՐԳ ԱՂՔԱՏԻՆ

Ո՛հ, աղբատիկ եմ ես այր,
Ամենեւին ամայի.

Այլ իմ սրբոտիս մըխիթար
Անգամ մի գէթ ըզձայի:

Ի ծընողացս անդ ի տան
Էի մանուկ հեշտածին,
Այլ արդ նորա թաղեալ կան,
Եւ ինձ դառնիք են բաժին:

Ճոխին պարտէզք ծաղկեն հոյլ,
Եւ գհասկ դիտեմ ոսկեթուռ.
Այլ իմ շաւիղս է ամուլ,
Որ վիշտս եւեթ տայ տըխուր:

Սիրեմ ցաւովք լռեւեայն
Բերկրելոց կալ յերախան,
Որոց սրբոտիւս ամենայն
Մաղթեմ աւուրս բարութեան:

Սակայն, ո՛վ Տէր, ոչ թափուր
Ի բնաւ թողեր դիս հեշտից,
Քաղցր ըսփոփանս ընդհանուր
Յաշխարհ սըփռեալ քո յերկնից:

Ահա յամէն զիւզօրէք
Ամբառնայ սուրբ քոյին տուն,
Եւ երգեհոն, սաղմոսերգք
Համայն զականջըս լընուն:

Ո՛չ այդ արփի եւ լուսին
Եւ ինձ ծաղեն զըթասէր,
Եւ ի զանգակ զիշերին
Եւ ես խօսիմ ընդ քեզ, Տէր:

Բացցին երբեմն բարեաց
Դուրք բարձր ի խինդ տաճարիդ,
Եւ ես ի զղեստ հարսանեաց
Առբազմեցայց սեղանիդ:

ՈՒՏԼԱՆՏ

ԾԱՂԿԱՔԱՂ ԵՒՐՈՊԱՅԱՆ

Եղիպոս ի կիսերուն:

Յետ ընդ երկար յածելոյ հասին Լա-
դիպոս և զուստը նորա պարկեշտագեղ
առ ոտս Կիւթերոնի: Լա է Կիւթե-
րոն լեառն զոր հատանեն երրեակ ու-
ղիք. յորոց մին առեալ տանի մինչև ի
բարգաւաճ այգեստանեայս Փովկիսայ,
տակաւ ի վեր ամբարձեալ ցերկնակա-
տար ամպահերձն Պառնասոս. միւսն
հանէ ի քաղաքն Լալիւրացոց, զոր ընդ
մէջ կրկին ծովուց կառոյց առաքինին
Սիւսիւփոս, և երրորդն իջանէ ի սահ-
մանածայրս Լալիդեայ, և անտի ձգի
տարածանի զափամբք զուարճագեղ և
ծիծաղախիտ գետոյն Լալիէոսի: Ընդ
երկրորդ ճանապարհն գնային տարա-
գրեալքն երկրորդն, և հասեալ ի վայրն
ուր բաժանին յայլոց, անդ զկայ ա-
ռեալ դադարեցին: Լա էր վայրն տեղի
սպանմանն Լայոսի: Ո՛հ, եղուկ ինձ,
գոչեաց յայնժամ Լադիպոս, եղուկ ինձ.
քանզի զայնչափ ժամանակ չէր ինձ
փոյթ գիտել եթէ ո՞վ էր այրն այն ան-
ծանօթ զոր սպանի մոլեգնութեամբ:
Լաւղ, զի ի դարձին իմում ի Վե-
փեայ, ուր երթեալ էի հարցանել ըզ-
պատգամախօսն, ոչ կամեւով գնալ ի
Կորնթոս՝ զոր հայրենիս իմ լինել կար-
ծէի, զիմեցեալ գնացի ի Սեբէ:
Ղուստը իմ, և իցէ՞ ճանապարհս ան-
ձուկ և զառիթափ. իցէ՞ն գահալէժք
յաջմէ իմմէ և ժայռք ահարկու յահե-
կէս. գլորիցէ՞ աստանօր հեղեղատ զխռո-
վայոյզ ալիս ի խորս անդնդոց. ահա
լեմ զկարկաչ նորա, լեմ և զխոխո-
ջել աղբերն, որ երբեմն նուիրական էր
Ղուսայից և արդ սիրելի Լամենեայց:
Ղուստը իմ, տար զիս ընդ կրկին կաղ-
նեօք որք զասպնջական հովանիս արկա-
նեն ի վերայ Լայադայ. թուի ինձ տե-
սանել զնոսին: Լալիինք առ հասարակ
հրաբորբոք էին յաւուրն յայնմիկ, կո-
ղերք կաղնեացդ այդոցիկ թեքեալ խո-
նարհէին ի բուռն մրրկէ, հեղեղն ար-